Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY · УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CII. No. 135. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JULY 19, 1995. CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 19-го ЛИПНЯ 1995 р. Ч. 135. РІК CII.

ФОРМУЄТЬСЯ КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ

Київ (УНІАР).— Тут у четвер, 13-го липня, Верховна Рада України приступила до формування Конституційного суду.

Згідно з Конституційним договором, Конституційний суд повинен формуватися таким чином: Президент України пропонує кандидатури — заступника, шістьох членів Конституційного суду і затверджує їх своїм указом; голова Верховної Ради пропонує кандидатури — ще одного заступника та інших шістьох членів Конституційного суду, за яких голосують депутати; голову Конституційного суду висувають спільно Президент і голова Верховної Ради, після чого його кандидатуру затверджує парламент.

Серед запропонованих Президентом Леонідом Кучмою до складу Конституційного суду є такі кандидати: С. Вус, суддя Львівського обласного суду; В. Дороніна, суддя Київського міського суду; В. Заголдний, суддя Рівненського обласного суду; С. Пекний, суддя Херсонського обласного суду; А. Редька, суддя Одеського обласного суду; Є. Стрекалов, суддя Кіровоградського обласного суду; О. Харченко, суддя Сумського обласного суду. Комісія Верховної Ради з питань правової політики та судово-правової реформи 12-го липня на своєму засіданні підтримала кандидатури, запропоновані Президентом.

Голова українського парламенту О. Мороз до Конституційного суду запропонував таких кандидатів: П. Євграфов, заступник представника Президента в Криму; І. Ємець, голова Центральної виборчої комісії; В. Кононенко, член Верховного суду; А. Корнєєв, секретар Конституційної комісії; О. Мироненко, завідуючий відділом Інституту Держави і Права; В. Розенко, генерал-лейтенант Міністерства Внутрішніх Справ України; С. Яценко, професор Київського Університету.

На сесії зареєструвалося 309 депутатів, а щоб обрати висунених кандидатів — треба 270 голосів. Однак участь у виборах взяли тільки 205 депутатів. На цьому сесія закінчилася.

Депутатська група "Реформи" провела пресову конференцію, на якій ішлося про Конституційну угоду, Конституційний суд, ситуацію у Верховній Раді та президентському оточенні після призначення нового Уряду, а також про становище реформістів у парламенті.

Голова групи "Реформи" С. Соболєв зазначив, що Президент міг би зформувати команду однодумців, але те, що сталося в Уряді, реформісти розцінюють як спробу продовження старої політики потакування різним політичним силам, депутатським групам і фракціям. Сьогодні впливові сили в Уряді змішуються в бік радника Президента О. Разумкова. Становище ж керівника президентської адміністрації значно послабилося, вважає Соболєв.

Олександер Єльяшкевич висловив занепокоєння відходом від радикальних економічних реформ. Він також сказав, що закони, які плянує ухвалити Верховна Рада, можуть спричинити соціальний вибух. Зокрема, це стосується закону про фінансово-промислові групи.

Депутат Віктор Мусіяка вважає, що створення Конституційного суду сьогодні є порушенням Конституційної угоди. Адже Конституційний суд повинен діяти виключно на підставі Конституції, а її дія припинена до червня 1996 року Конституційною угодою між законодавчою і виконавчою владами.

Реформісти надіються, що на довиборах до Верховної Ради 10-го грудня група "Реформи" поповниться новими депутатами і роля її в парламенті та суспільстві посилиться.

Наступного дня вранці депутати ухвалили постанову, згідно з якою вибори заступника голови і членів Конституційного суду визнано недійсними через порушення процедури голосування: частина депутатів не взяла участи у голосуванні. Голова лічильної комісії Микола Сирота ознайомив депутатів з протоколом комісії, де значиться, що з 405-ох депутатів бюлетні отримали 206, а взяли участь у голосуванні 193. Переголосування цього питання відбудеться у вересні цього року, на початку четвертої сесії.

У п'ятницю, 14-го липня, третя сесія Верховної Ради України закінчила працю.

УКРАЇНСЬКІ ЖІНКИ ПОЗБУЛИСЯ ДИСКРИМІНАЦІЇ

Київ (УНІАР). — Тут у середу, 12-го липня, на сесії Верховної Ради України відбулося слухання документу — Конвенції ООН про ліквідацію всіх форм дискримінації жінок.

Депутати схвалили постанову, внесену Комісією з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин. Верховна Рада постановила:

Затвердити рекомендацію учасників парляментських слухань щодо виконання в Україні Конвенції ООН "Про ліквідацію всіх форм дискримінації жінок".

Кабінетові Міністрів спільно з постійними комісіями Верховної Ради України, у першу чергу, з питань прав людини, вжити відповідних заходів щодо їхньої рекомендації і виконання. Внести до проєкту нової редакції конституції України положення про рівні права й свободи жінок і чоловіків. У новому законодавстві про вибори передбачити право жіночим громадським організаціям висувати своїх кандидатов до Верховної Ради України.

Такі слухання вирішено проводити раз на чотири роки напередодні підготовки періодичної національної доповіді для Комітету ООН з ліквідації дискримінації жінок.

Б. Єльцин надіслав Л. Кучмі свої пропозиції

Київ (УНІАР).— У середу, 12-го липня, пресова служба президента Російської Федерації повідомила, що російський президент Борис Єльцин, який лікується у Центральній клінічній лікарні Москви, надіслав листа Президентові України Леонідові Кучмі. У листі висловлено впевненість, що остаточні домовлення будуть виконані якнайшвидше.

Водночас Б. Єльцин надіслав Л. Кучмі проєкти угод про параметри поділу Чорноморської фльоти та про статус її на території України.

Проєкт документу підготовили адміністрація російського президента, Міністерство закордонних справ та міністерство оборони Росії.

Представник пресової служби президента Росії Медведєв, посилаючись на секретний характер листа, відмовився подати зміст пропозицій раніше, ніж вони будуть узгоджені з українською стороною.

У Зарваниці пройшла виставка, меморабілій Патріярха Йосифа

Джерзі Сити, Н. Дж. (Р. С.). — На запрошення ієрархії УГКЦеркви відбулася у Зарваниці з нагоди багатолюдної всеукраїнської прощі для відновлення посвяти України Пречистій Діві Марії також дводенна виставка філателістичних, пропам'ятних фотографічних та популярних видань у пошану Патріярха Йосифа Сліпого по його звільненні з неволі в лютому 1963 року.

Цю виставку зібрав, оформив, а після 1991 року доповнив вже виданнями з України д-р Роман Смик з Чікаґо, а в 1992 році подарував її Україні. З того часу вона побувала вже в дев'ятьох містах, між ними також в Києві.

Виставка у Зарваниці притягнула увагу багатьох тисячів паломників, що продовж 48 годин безперервного відвідування мали нагоду вперше побачити документальні докази любови його вірних та праці Патріярха Йосифа для повернення Українській Церкві належного їй місця в лоні церков.

Виставка знайшла повну підтримку ієрархії, Владики Михаїла Сабрата, що особисто відкрив її 20-го травня, його митрата о. Василя Семенюка та декана о. Івана Сивака.

На виставці панував взірцевий порядок, про що подбала Служба Безпеки України, а самою організацією виставки займалася в порозумінні з тернопільською ієрархією Надія Волинець, директор Музею Книги і Музею Богдана Лепкого в Бережанах.

У Чернівцях відкриють пам'ятник воїнам Буковинського Куреня

Чернівці. — 10-го червня тут представники українських організацій: Товариства Українського Народного Дому, чернівецької обласної організації Спілки Офіцерів України, Буковинського коша українського козацтва та чернівецької обласної організації ОУН підписали повідомлення, що 24-го вересня ц. р. у місті Чернівцях буде проведене урочисте відкриття й посвячення пам'ятника героям Буковинського Куреня, а також урочиста академія на честь ветеранів Буковинського Куреня.

На ці імпрези запрошується ветеранів Куреня, похідних груп ОУН та буковинської ОУН, представників українських комбатантських організацій. Організатори урочистостей сподіваються, що зустрічі ветеранів Буковинського Куреня та ОУН з молодшим поколінням українських націоналістів Буковини стануть визначною подією громадського життя, символом єднання різних поколінь борців за волю України.

Епархія св. Йосафата влаштовує першу конвенцію

Парма, Огайо. — Українська Католицька Епархія св. Йосафата в Пармі, Огайо, влаштовує свою першу річну конвенцію, що відбудеться 3-6-го серпня в готелі Голідей Інн у Мун Тавншип, Па., біля піттсбурзького летовища. Це буде вперше в історії Української Католицької Церкви в Америці, що ціла епархія збереться разом на молитву, форум та спілкування.

Місійна заява епархіяльної конвенції звучить так : „Як Церква, ми, божий люд — миряни та духовенство, збираємося в любові, щоб сприяти зростові Церкви та заохотити участь кожного віруючого в розбудові Тіла Христового". Головною ме-

(Закінчення на стор. 4)

Іраком звільнені американці прибули до Йорданії

Вашінгтон. — Президент Іраку Саддам Гуссейн у неділю, 16-го липня, звільнив з ув'язнення двох американців, які помилково переїхали кордон між Іраком і Кувайтом тому чотири місяці. У понеділок, 17-го липня, вони вже були в Аммані, Йорданія. Американські офіційні чинники твердять, що це було зроблено Іраком для того, щоб Організація Об'єднаних Націй анулювала свої санкції проти Іраку. Крім того, секретар Державного державного департаменту Воррен Кристофер зазначив, що ЗСА нічого не обіцяли Іракові за їхнє несподіване рішення звільнити обидвох ув'язнених.

Одначе звільнення обидвох американців 39-річного Вілліяма Барлуна та 42-річного Дейвида Даліберті, було наслідком годинної зустрічі між американським демократичним конгресменом з Ню Мексіко Биллом Ричардсоном і президентом Іраку Саддамом Гуссейном. Обидва американці у короткій зустрічі з кореспондентами засобів масової інформації, в багдадському готелі Мілія-Мансур у товаристві згаданого конгресмена виглядали здоровими, а на різні питання кореспондентів відповіли тільки, що сьогодні гарний день.

У березні іракський суд засудив В. Барлуна та Д. Даліберті до восьмирічного ув'язнення за нелегальний переїзд кордону, а дуже часто іракські офіційні чинники називали їх шпигунами.

ТВОРИ Т. ШУМИЛОВИЧА НА ВИСТАВЦІ

Ню Йорк. — Як і щороку Тарас Шумилович запрошений виставити кілька своїх картин на щорічній виставці праць місцевих, як і інших запрошених малярів, у Твайлайт парку, Н. Й. Це завжди дуже цікава імпреза. Приміщення виставкове положене в мальовничому парку в горах, а щодо картин, то вони завжди цікаві, свіжі, на різні естетичні теми. Також і внуки мистця братимуть участь у дитячому відділі тої самої виставки. Виставка відбудеться 12-13-го серпня.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

Світовий банк допомагає українським освітянам

КИЇВ. — Віцепрем'єр-міністер України з питань гуманітарної політики Іван Курас прийняв групу фахівців Світового банку на чолі з керівником представництва Світового банку в Україні Даніелем Кауфманом. Йшлося про перспективи втілення проєкту "Освіта", підготовленого цією відомою фінансовою установою за погодженням з відповідними урядовими структурами. Здійснення проєкту сприятиме збереженню в Україні досить розвиненої освітньої мережі, вихованню нового покоління кваліфікованих кадрів, розв'язанню низки гострих матеріяльних проблем освітянської сфери.

Україна позичає в Росії електромотори

ХАРКІВ. Для нормалізації екологічної ситуації в місті сюди прибув перший електричний насос з Росії, виготовлений на заводі "Ураленергомаш" в Єкатеринбурзі. Другий насос обіцяли надіслати через місяць. Мотор надійшов до Харкова на прохання Верховної Ради України. А тим часом харків'янам уже два тижні воду довозять цистернами. Для ліквідації аварії на очищувальній каналізаційній станції до міста прибула група водолазів із Севастополя. Їм треба дістатися в одну із систем насосної станції, що заповнена водою, і закрити прорив діяметром 3.2 метра. Посадник Харкова Євген Кушнарьов відмовився представити українським парляментаристам інформацію про причини катастрофи. У харківських річках Уда і Лопань виявлено холерний вібріон.

Темою розмови була ситуація на Балканах

КИЇВ.— Президент України Леонід Кучма зустрівся з керівником Американського економічного фонду "Заклик свідомості" Артуром Шнайдером. Проблеми сепаратизму і бажання переглянути кордони, врегулювання конфлікту на Балканах були темою розмови під час зустрічі. Гість високо оцінив темпи економічних реформ в Україні, зазначивши, що в ділових колах ЗСА зростає розуміння їх ефективности.

СОУ вимагає виведення російських військ

КИЇВ.— Спілка Офіцерів України (СОУ) виступила із заявою з приводу підписання сочинської угоди між Україною і Російською Федерацією щодо Чорноморської фльоти. У заяві йдеться про те, що Росія, починаючи з 1654 року, ніколи не виконувала угод, які підписувала, і не буде виконувати й сочинської. Автори пишуть, що про цинізм Росії свідчать і переговори з Чечнею. Спілка Офіцерів України не підтримує таких дій Президента Кучми і закликає Верховну Раду надати російським військам в Україні статусу окупаційних та підготувати й підписати угоду між Україною і Росією про терміни і порядок виведення окупаційних військ з України.

Піонер духовного виховання української армії на вишколі в ЗСА

Джерзі Сити, Н. Дж. (О. Кузьмович). — Такого гостя, як полковник Володимир Мандрагеля ми ще в редакції досі не мали. Він прибув до нас у супроводі двох українців — членів Українсько-Американських Ветеранів з 30-ої Станиці ветеранів у Фріґолд, Н. Дж., Едварда Кухаря і Богдана Кравчука і ми справді щиро раді, що маємо нагоду з такою людиною як полк В. Мандрагеля поговорити та довідатися дещо про цю досі занедбану, а так важливу, ділянку морального виховання в українській армії. Наш гість саме закінчує п'ятимісячний вишкіл американських військових капелянів у Форт Моммун, де находиться окрема школа для тих цілей.

В редакції „Свободи" стоять (зліва): Б. Кравчук, В. Мандрагеля і Е. Кухар.

Він представляється нам як начальник катедри гуманітарної підготовки і права Головного управління виховної роботи Міністерства Оборони України, кандидат філософічних наук, який закінчив Педагогічний інститут у Москві.

Нас цікавить як довго вже існує ця нова в українському війську катедра. Довідуємося, що від 1991 року створено центр виховної роботи та зібрано професійних військовиків, які мають відповідний педагогічний вишкіл.

— Головне управління стоїть зовсім поза політикою, а його завдання підінести та слідкувати за мо-

(Закінчення на стор. 4)

КОНЦЕРТ М. СУКА В ҐРАЖДІ

Гантер, Н. Й. — У суботу, 29-го липня, тут в Центрі Української Культури в Ґражді відбудеться сольовий концерт піяніста Миколи Сука. У програмі — твори Гайдна, Бетовена, Ліста й Лятошинського. Початок о год. 8-ій вечора.

З'ЇЗД УЧНІВ „РІДНОЇ" ШКОЛИ В САМБОРІ

Самбір, Україна. — Ініціятивний комітет гуртка „Рідна Школа" в Самборі повідомляє, що з'їзд колишніх учениць і учнів семінара й гімназії „Рідної Школи" У. П. Т. відбудеться 19-го і 20-го серпня ц. р. в Самборі, у сторіччя від дня народження директора „Рідної Школи" св. п. д-ра Михайла Скорика. За інформаціями слід звертатися на адресу: 292610, Україна, Львівська область, м. Самбір, вул. Івана Франка, 80/2, Тимчук Ярославі, або телефонуючи до Ірени Городиської-Іванчишин в ЗСА (718) 548-7123.

В АМЕРИЦІ

ЩЕ ОДНО ПРИРОДНЕ НЕЩАСТЯ навістило ЗСА в цьому році, після повеней та торнадо прийшла горяч, яка може й стала найбільш жорстоким нещастям, бо на її рахунку велика кількість смертних випадків. Коли минулого тижня в різних містах північносхідної частини країни від Омаги до Ню Йорку температура сягала 109 градусів Фаренгайта, то в Чикаґо її наслідком було понад 300 смертних випадків, а в Ню Йорку 11 випадків. Це тільки статистика двох міст, а офіційні чинники твердять, що коли буде зроблено остаточні підрахунки, то людські жертви в країні в наслідок спекоти будуть значно вищими.

ЗНАЧНІ ЗМІНИ ПРОПОНУЮТЬ до програми охорони здоров'я Медікер, республіканці в Палаті Репрезентантів. Найважливіші з них це обмеження річних видатків цієї програми та можливість вибору для старших громадян між приватною програмою охорони здоров'я і державною програмою. Демократи ці пропозиції гостро критикують і твердять, що це значно обмежить існуючі користі тих, що користуються програмою Медікер. Республіканці підкреслюють, що їхні пропозиції є дуже подібними до тих, які минулого року намагався внести президент Билл Клінтон, тільки не говорять про те, що Клітон хотів, щоб програма охоплювала всі громадян, а не як пропонують республіканці тільки тих, які користають з Медікер.

З ГАЗЕТНИХ КІОСКІВ У НЮ ЙОРКУ зникло ще одне щоденне видання— газета „Ню Йорк Нюздей", а причиною для цього за твердженнями відповідальних за газету були фінансові турботи видавця компанії Таймс Міррор з осідком у Лос Анджелесі. Одначе для 800 працівників згаданого щоденника це рішення керівників стало тепер також фінансовою кризою, що робити, як їм бути? Коли керівник згаданого видавництва Р. Ербург не міг зробити такого драстичного рішення з уваги на працівників, то його замінено новим керівником М. Віллесом, який, перебравши обов'язки керівника видавництва, зробив це рішення і щоденник закрито, але майбутність видавництва як такого врятовано.

У СВІТІ

У НЕДІЛЮ, 16-ГО ЛИПНЯ, французький президент Жак Шірак, промовляючи в паризькому спортовому стадіоні, де 16-го липня 1942 року французька поліція допомогла німцям перевести облаву та зібрати понад 13,000 жидів, яких опісля переведено у паризьке гетто, а звідтіль до концентраційних таборів смерти, публічно визнав вину Франції у цих діях під час німецької окупації в Другій світовій війні. Він не тільки визнав вину Франції, як країни, але також назвав ті акції „колективною помилкою" держави. Ця заява французького президента Ж. Шірака закінчили довголітні дискусії на цю тему не тільки у Франції, але також поза її кордонами.

КИТАЙ ЗВІЛЬНИВ З УВ'ЯЗНЕННЯ відомого дисидента 51-річного Ян Джоу, з уваги на поганий стан його здоров'я. Одначе оборонці людських прав уважають, що це Китай зробив з розмислом, щоб хоча частинно поправити свої напружені дипломатичні відносини з Америкою. Розмовляючи телефоном, Я. Джоу сказав, що тюремні лікарі свердили у нього горляний опух і він сподіється, що може зможе виїхати за кордон на лікування, бо не має довір'я до китайських лікарів. Аналітики китайських стосунків також уважають, що це може бути ознакою Китаю вповнити переговори про долю американського громадянина Гаррі Ву, що його затримано при переході китайського кордону минулого червня та оскаржено шпигунстві.

З ОРГАНІЗАЦІЇ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ повідомляють, що Світовий банк розпочав кампанію зібрання фондів, щоб могти давати невеликі позички убогим, які хочуть почимати власні підприємства у країнах які починають розвиватися. Гроші Світовий банк плянує зібрати від міжнародних жертводавців, які вже зустрічалися в цій справі у Вашінгтоні 27-28-го червня, та створили окрему групу, що наглядатиме над цією програмою, що виділить гроші тим місцевим банкам, які спеціялізуються в позичках, вишколі та порадах для незаможних, які хочуть стати на власні ноги.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Нормалізація відносин з Кубою: за і проти

Після того як Білий Дім повідомив, що З'єднані Стейти встановлять дипломатичні відносини з В'єтнамом, щораз більше американців запитують: „А чи не пора подумати і про нормалізацію відносин з Кубою?" Тим більше, що В'єтнам далеко, а Куба таки під боком, на віддалі 90 миль. До того ж кажуть, що ліпше поганий мир, ніж війна, навіть якщо вона „холодна". Деякі американські газети писали недавно, що хоч „холодна війна" закінчилася, З'єднані Стейти продовжують проводити проти Куби політику в дусі „холодної війни".

Останніми роками, особливо після розпаду Совєтського Союзу, країни-сусіди Куба і З'єднані Стейти неодноразово робили „жести доброї волі", даючи зрозуміти, що вони не проти поліпшення добросусідських взаємовідносин. Гавана, наприклад, навіть скоротила свої збройні сили (на жаль, ніхто не знає наскільки) і запропонувала почати переговори з Вашінґтоном про виплату компенсації за майно американських громадян, яке було конфісковане після кубинської революції. Правда, скорочення збройних сил не здивувало американських політиків, бо кубинці давно скаржилися на брак пального для армії. Однак це в деякій мірі підтвердило, що Гавана зацікавлена у поліпшенні відносин з Вашінгтоном і пом'якшенні американського ембарго.

Дорадники Билла Клінтона навіть радили йому зробити крок до послаблення напружености, що ось уже понад три десятиліття тяжить на американсько-кубинських відносинах, і скасувати економічні санкції, накладені на Кубу у серпні 1994 року. Мова йде про заборону пересилати гроші на Кубу, а також про обмеження на поїздку американських громадян на „острів Свободи". Крім того, дорадники Клінтона рекомендували йому оголосити список того, що повинен зробити Фідель Кастро, щоб Вашінґтон відповів новими концесіями.

Однак справа про нормалізацію відносин з Кубою нелегка до вирішення, і Клінтонові буде важко прийняти рішення, особливо тепер, напередодні президентських виборів, оскільки він має намір кандидувати на другу каденцію. Якщо б Клінтон прийняв рекомендації своїх дорадників, то на перешкоді йому став би голова Сенатської комісії у справах міжнародних відносин республіканець Джессі Гелмс, який має цілком протилежні погляди щодо налагодження стосунків з Гаваною. Дж. Гелмс є автором резолюції, яка передбачає, навпаки, посилення економічних санкцій проти Куби. При чому Ґелмс не один. Такої думки дотримуються й інші консервативні республіканці, а також деяка частина демократів і впливові кубинські громади Фльориди і Ню Джерзі, адже у З'єднаних Стейтах проживає тепер майже 2 мільйони кубинців.

На боці Клінтона — ліберальні демократи і засоби масової інформації, зокрема газета „Вашінгтон Пост". Деякі політичні аналітики вважають, що ембарго і політична ізоляція посилять на Кубі незадоволення, що може привести до всенародного вибуху, як це мало місце, між іншим, в Румунії та деяких інших країнах-сателітах. Однак Куба не є більше совєтським сателітом, не загрожує стратегічним інтересам ЗСА і не займається „експортом революції" в західній півкулі та за її межами. „Тепер, коли кубинський уряд не є загрозою ні для кого, крім власних громадян, пора вже допомогти нарешті кубинському народові", — писала недавно „Вашінгтон Пост". Однак газета не враховує того, що частина кубинського народу, яка проживає в Маямі і Ню Джерзі, бере участь у президентських виборах. Саме вона в переважній більшості є проти послаблення натиску на комуністичну Кубу. А президентові Клінтонові дуже потрібні ці голоси, щоб виграти вибори 1996 року, тому він мусить рахуватися з думкою американських кубинців більше, ніж з думкою своїх дорадників.

Хоч у Білому Домі думки поділені, державний секретар Воррен Кристофер заявив, що перш ніж Вашінгтон погодиться на пом'якшення ембарго, скасування обмежень на поїздки і переговори про відновлення дипломатичних відносин, Фідель Кастро повинен провести політичні реформи, допустити на Кубу представників правозахисних організацій і створити умови для вільного ринку.

Чи погодиться кубинський диктатор на це — важко сказати. Однак слово тепер — за Гаваною.

Іван Гвозда

КОНЦЕСІЙНИЙ РОЗПОДІЛ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОЇ ТЕРИТОРІЇ У КРИМУ

II

Україна, надаючи Росії як іноземній державі територіяльну концесію, надає Росії так зване в міжнародному праві „право за границею" — „адміністративні уповноваження" — вільну руку у питаннях капіталовкладень, в анґажуванні робочих сил, включно з питанням опіки над родинами заанґажованих Росією робітників (вже не говорячи про те, чи, і на скільки, Росія буде мати право спроваджувати працівників з Росії та чи буде визначена якась квота для місцевих українських громадян), включно з проблемою мешкань, медичної і пенсійної опіки, освітньою, та виховування молоді, релігійною і духово-культурною і т.д. Як малося б розв'язувати проблеми екологічного порядку, проблеми людських і громадських прав, включно з питаннями повної юрисдикції українських судів, міністерства внутрішніх справ і т.д. над українською територією в рамках концесії. Антиукраїнська пропаґанда чи ворожо-наставлена політична діяльність на терені концесії повинна б бути виключена.

Згідно з міжнародним правом, держава, яка надає концесії, щоб забезпечитися, повинна їх надати тільки парляментом і то лише на підставі вже існуючих чинних по цій лінії законів. Це тому, що лише парлямент міг би, якщо цього вимагав би інтерес держави, дотичні закони змінити, чи навіть анулювати (це саме можна б осягнути також всенародним референдумом).

На підставі загальноприйнятих правних засад, Україна, надаючи концесії Росії, надає їй права до використовування конкретних речей (права на користування нерухомостями — jura habendi) і права, які випливають з попередніх, щоб підставові права можна було в практиці здійснювати — jura faciendi (допоміжні права). Тут слід підкреслити, що ці останні можуть бути далекойдучими. Росія може від України, наприклад, домагатися грошових субсидій, звільнення з податків, тарифів; може відмовитися робити закупи від України. З другої сторони, Росія може творити корпорації, або якісь інші незалежні, але собі підлеглі структури. З цієї причини, отже, є дуже важливим визначити всі можливі „допоміжні права", а головно, які з них вигасають в час погашення концесій.

Україна може надати Росії (якщо б вона це робила) концесії на обмежений, або на необмежений час. Україна повинна б, якщо до цього прийде, погодитися лише на якнайкоротший час концесії, бо, загально кажучи, з правного боку, як на це вказує практика, є дуже тяжко для країни, яка погоджується на концесії, встрявати в адміністрування їх країною, яка одержала концесії. На підставі українського досвіду зі співпраці російських чинників з Україною у Криму можна передбачати, що з Росією не буде легко співпрацювати по лінії її адміністрування концесії на тому півострові. Найголовніше, що українські суди можуть не мати правної компетентности, щоб мати ефективну юрисдикцію над всіми можливими правними питаннями, які мали б запевнити, що концесія не адмініструється на шкоду українського національного інтересу, зокрема, якщо Росія хотіла б допустити якусь третю сторону (державу чи якусь організацію) до співкористування концесією. Україна повинна запевнитися, що лише її закони будеться брати до уваги на випадок суперечки з Росією у справах, пов'язаних з концесією, щоб лише Україна рішала про те, чи Росія може заскаржити її в закордонних судах, що буде мати повний імунітет від таких заскаржень. (Інша річ, що якщо Україна в справі концесії Росії на Україні нарушить свої власні закони, то тоді вона може опинитися перед якимось міжнародним публічним трибуналом, або перед якоюсь арбітражною комісією, інституцією).

Як вже натякалося, українська Верховна Рада повинна б провести закон, згідно з яким дозволялося б або не дозволялося б надати Росії чи якійнебудь державі, концесії на українській території. Якщо так, то концесії мусіли б бути надані згідно з відповідним правним інститутом та його нормами. Якщо ні, або таке надання не було б згідне із відповідним чинним правом України, то воно, будучи протизаконним, було б автоматично позбавлене можливости бути введеним в життя. Якщо ж Україна вже й надала б Росії концесії, а в той же час довідалася б, що Росія послуговувалася обманом чи насильством, щоб такі концесії від України одержати, це також автоматично уневажнило б надання концесій. Та найважнішою причиною для України для кожночасного відкликання концесій могло б бути невиконання Росією договірних зобов'язань, якихось інших домовлень чи

(Закінчення на стор. 3)

Мої боксери — коти

(Надіймось, що це — гумореска)

Маю аж три створіння коханого мені котячого роду. Живуть вони собі затишно в підвалі, де для них змайстрував синок криївку, яку й сам назвав „кліткою в'єтнамських в'язнів".

Між котами вирізняється довгий мов хорт та сильний (має мускули на мускулах) „Сясьо" (так, ім'я за С. Людкевичем — пробач, о майстре). Він в мене ловець, за мишками полює, іноді й приносить їх додому, щоб похвалитись добиччю. Тоді ж його тріюмфального запримічує доня й зразу засуджує „Сяся" жорстоким словом „вбивник" (яке нерозуміння тонкощів котячої психології!)

Та „Сясьо" викуплюється. Він вже „котяча зірка", бо виступав побіч славетного Славка Новицького у професійному дитячому відеофільмі (продукція невтомної дружини)...

Люблю моїх чотириногих (як і любив їх колись батько), хоча властиво два із них — це дармоїди, що лиш нарікають на вологість. Та мають при тому добре оправдання: лиш уявіть — ходити під літнім сонцем та у густій душноті Ню Джерзі, лазити ввесь час в отому пишному хутрі, яке скинути не дасться!

Ота майже фатальна комбінація спеки та хутра дає непрошені наслідки: коти друться між собою. Спершу єхидно дивляться на себе „вовком". Та це лиш „ціша пшед бужев", бо баталія слідує неодмінно. Чотириногі (яка зброя!) розгарячившись, застосовують тоді прямо нищівну „боксерську" техніку — періщать себе поза вуха та й по зубах. Бій триває довгенько, а завершується навіть „нокавтом!" Ну що ж, „важка вага".

Щоб якось рятувати „змагунів", відкриваю „в'єтнамську клітку" та стараюсь їх заспокоїти. Отож промовляю до їхньої котячої совісти:

— Ну, хлопці, як нам бути? А де ж згода в сімействі, хіба забули? Попещу трішки, намну побиті вушка і ... „боксери" врешті покидають „ринг".

Віднині на оте „боксерське" видовище я вирішив запрошувати широку публіку по „солених" цінах. Буду не тільки „котячим татом", а стану ще й ... мільйонером.

Написав немалий вже
Ромцьо

Осип Труш

НОВІ ЗАВДАННЯ СУСПІЛЬНОЇ СЛУЖБИ КОМБАТАНТА

Понад сорок років свого існування Суспільна Служба Комбатантів (ССК) виконувала своє завдання харитативної допомоги нашим хворим комбатантам, які брали участь у визвольній боротьбі 1917—1920 років. Протягом цього періоду ССК видала на допомогу нашим інвалідам у ЗСА, Німеччині і Південній Америці понад 300,000 дол. На цьому закінчується перша фаза допомоги.

Нині ССК має ще більші завдання — надавати допомогу нашим потребуючим інвалідам, які брали активну участь у визвольній боротьбі під час Другої світової війни і після неї в рядах УПА й Української Дивізії „Галичина" проти брунатного і червоного окупантів. І тут саме треба відзначити, що ті, які в наслідок цієї боротьби стали інвалідами, не мали жодної опіки під комуністичними режимами Росії і Польщі, а навпаки були жорстоко переслідувані за те, що боролися за визволення свого народу. Здавалося, що ситуація зміниться на краще, коли постала вільна Україна. Та, на жаль, не набагато краще, бо виринула проблема, яку порушили ветерани Червоної армії, мотивуючи свої твердження, що вони нібито єдині, які боролися проти німецького фашизму, а Українська Дивізія і УПА були поставлені під знак питання, чи їм належиться допомога від Уряду України. Ця проблема вже вирішується і є надія, що це буде незабаром поладнане, однак тепер інваліди Дивізії і УПА позбавлені належної допомоги й опіки, а поки статус ветеранів Дивізії і УПА буде впорядкований, то допомогу ССК зобов'язана надавати.

Отже протягом останніх чотирьох років самостійности України, ССК старалася по своїй фінансовій спроможності таку поміч інвалідам УПА і дивізійникам надавати. Цю допомогу на поданому листу Крайової управи 1УД УНА в сумі 60,000 дол. передано в Україну, рівночасно Т-во Вояків УПА ім. ген.-хор. Р. Шухевича-Т. Чупринки користувалося допомогою своїм побратимам, яка досягла суми також 60,000 дол. Т-во у своєму звіті з приводу надання допомоги із своєї власної ініціятиви призабуло згадати у цьому звіті в газеті „Америка" з 8-го березня 1995 року, що більшість цієї допомоги вони дістали від ССК. Чекає своєї черги листа членів УПА, яку подала Крайова управа Об'єднання к. Вояків УПА ЗСА і Канади.

З наведених цифр можна зорієнтуватися про великий вклад ССК в допомогу нашим інвалідам. І тому потрібно за всяку ціну підтримувати гуманітарно-харитативну діяльність ССК особистими, хоч би мінімальними пожертвами, збірками з нагоди різних родинних чи товариських імпрез, а особливо публічними збірками з нагоди Листопадового Зриву, які традиційно при цій нагоді проводила ССК кожного року протягом свого існування. Потрібно присвятити більше уваги тим коло 7,000 листам, які висилає на адреси окремих громадян канцелярія ССК. Дуже залежить на тому, щоб ці листи не опинилися в коші, а повернулися до канцелярії хоч би тільки з малою пожертвою, призначеною на благородну ціль, як вислів подяки тим, які зі зброєю в руках пішли в кривавий бій з ворогами, щоб вибороти краще майбутнє своєму народові. Несучи цю допомогу, яка нас не надто обтяжує поруч з іншими громадськими обов'язками, ми даємо доказ, що нам не байдуже й не завидне становище інвалідів наших Визвольних змагань, які на схилі свого віку не мають змоги забезпечити собі свої побутові потреби, конечні для прожиття.

Василь Ящун

Свобода

В свободі, мов в ґрунті плодючому зерно,
Міститься коріння всіх наших чеснот.
У ній вони родяться, ріст беруть мирно.
Цвітуть, набирають вабливих пишнот.
Всі цінності буднів, питання людини,
Польоти у простори дальні до зір,
Пливуть із свободи, мов річка з криниці,
Поглиблюють світ до вражаючих мір.
Немає любови без вільного серця,
Немає її, коли розум в ярмі.
Свобода — це нива для плоду любови.
Це сонце весни по морозній зимі.
Свобода дає нам спонуку до чинів
І радість творити всі блага життя.
Це поле багате для славлення Бога
І труду для кращого всім майбуття.
Свобода — повітря, що в груди вдихаєм,
І місце, що ми вибираєм собі,
Щоб вчитись, як жити й народ свій любити
І ближніх любити у щасті й журбі.
Свобода — не гасло „роби, що лиш хочеш
І спокій руйнуй у чеснотних людей".
Свобода — „будь чесним в собі і для інших
У тріщинах днів і в тенетах ночей".
У нашій свободі — свобода для інших,
І в інших свободі — свобідний наш дух;
Свобода і розум державу будують,
Сваволя й нерозум державу руйнують.

Міра Гармаш

ВІДНАЙШЛАСЯ ТОВАРИШКА

II

Все це щезло — коверт з грішми в торбинці, решта в торбі, а що не змістилося — Оля запакувала додатково в пластикову торбу, яку дала Стефі. Ціла „візита" тривала десять хвилин і Стефа пішла, сказавши, що ще побачаться.

Оля побігла вулицями свого міста. Прийшла додому, який вже не був домом. Там — чужі люди. Подзвонила. Довго чекала, поки вийшла якась молода жінка. „Я тут жила, — сказала. — Чи можу подивитися?" — „Прошу", — була відповідь. Оля ввійшла у коридор, в якому одні двері були замуровані, а в тому місці стояв якийсь столик. Другі двері провадили у вітальню, де крім канапи, на якій лежав якийсь старий, сивий, очевидно хворий чоловік, не було нічого. Порожньо. Ніяких меблів, тільки фіранки на вікнах. „Як же ці люди живуть?", — думала Оля. Підлоги понищені, почорнілі. Перед очима стояло те, що було колись: блискучий паркет, накритий великим темносинім килимом, фотелі, канапа з гуцульським ліжником і вишиваними подушками, у куті під одним вікном фортепіяно, під другим — два високі олеандри, що цвіли рожевим і білим цвітом, філодендрон, фікус, аровкарія й інші рослини. На стелі — кришталевий канделябр, на стінах картини відомих мистців. Затишок, краса. Підбігла до одного з вікон, з якого колись розстелявся вид на вежі міста, понад деревами парку. Тепер нічого не було видно, тільки гущу дерев, зарослі. Подякувавши жінці, яка, побачивши Олине потрясення, запропонувала їй кави, Оля залишила кілька долярів на столику в передпокої й вибігла, обтираючи сльози. Всіла в набитий автобус і поїхала з „дому" до готелю. Нагадалися слова Еміля Золя: „Не вертайся в місця свого дитинства, бо розчаруєшся", опис Аґати Крісті її родинного дому Ашлей, куди вернувшися по роках, застала перед ним три інші будинки, які заслоняли розлогий вид.

Приїхавши, думала трохи відпочити, але в готелі вже чекала на неї Стефа. Відразу невдоволено заявила: „Суконка, яку ти привезла, на мене затісна, я мусіла дати Любі". — „То дай їй і ту хустку, яку я спеціяльно до цієї суконки підібрала". — „О, ні, хустка моя! Вона хай візьме собі до суконки коралі"! Тоді почала „інформувати" Олю. Спершу про загальновідомих діячів: „Ми його не любимо, бо коли він вернувся від вас, дуже розбагатів. Той купив собі за ваші гроші великий будинок, а його син — дачу". Тоді про товаришок: „Ксеня навезла від вас усього, навіть відео. Вона вернулася з заслання з дитиною. Мала якогось латвійця, не розписалася з ним і він її лишив, а тепер каже, що її там зґвалтували, а приятелька там це у вас розголошує, щоб ви над Ксенею милосердилися й давали їй доляри. Надя до мене вже двадцять років не пише, тільки її чоловік відповів: 'Ми самі бідні, не можемо вам більше нічого дати, а Надя хвора й незабезпечена'". Оля здивувалася, пробувала роз'яснити Стефі, що Надя мала п'ятеро дітей, тому не працювала, лише працював її чоловік, що вони дали дітям вищу освіту, яка за океаном дуже дорога, а тепер живуть на маленькій пенсії. Стефа не слухала, тільки витягла два листи від товаришок з Америки й Канади й заявила ображено: „Дивись, які короткі, їм не хочеться до мене писати. Кажуть, що мають багато роботи, що ледве можуть собі з нею дати раду". Оля пробувала змінити тему, щось розказати про своє життя, про свої мандрівки по світі, врешті, вислухавши гору обвинувачень і нарікань, сказала: „Знаєш, ми теж щось пережили". Почула тільки: „Так, але тепер тобі добре!"

Оля вже не слухала. В її пам'яті, наче з колись баченого фільму, проходили сцени: ось вона виходить з дому з клунками, бреде снігом по коліна, а далі — Словаччина, червоні партизани розстрілюють людей, Штрасгоф, бомбардування Відня, арешти, повоєнна Німеччина, кімната в напівзрозваленому будинку, де нема опалу й замерзає вода в дзбанку, яким її треба носити знизу, їжа раз-двічі денно, а то й зовсім нічого, клунок старих речей, які не хочуть триматися купи й які затісні й закороткі, бо пам'ятають ще передвоєнні роки. Далі — плавба в набитому людьми кораблі майже два тижні в бурю і вреші — „обіцяна земля" — приїзд до чужого міста о третій годині ранку, де їх ніхто не чекав і не знати було, що робити з собою, добре, що знайомий узяв їх на кілька днів до себе. Тоді праця на фабриці — брудній, серед примітивних людей, нудна, монотонна, життя в одній кімнатці в старій задрипаній кам'яниці по сусідству з пияком, який товкся й вигукував по ночах. Батько старий, не працює, мама хвора, Мирон ще в школі. „Ти не слухаєш, що я кажу! Про що ти думаєш?" Оля стрепенулася: „Про те, що мені тепер добре". „Яка ж вона мусіла бути супроти своїх учнів, коли мала над ними повну владу", — застановлялася в думках Оля. А тоді сказала: „Я була в себе вдома". Стефа стряслася і спитала: „Ну й як там?" — „Та ніяк", — не хотіла розказувати Оля. „А де твій фортепіян?" — „Фортепіян?" Вона питає про фортепіян, вона, що не має слуху, навіть ритму не відчуває, не співає, не танцює?.. „Не знаю, я маю другий". Тоді Стефа: „Я ходила до твоєї бабуні й вона мені сказала: „Бери, що можеш, бо вже приходили забирати". „Забирати? І чому бабуня мала б давати їй, а не своїй сестрі? Чому Стефа бігала до людини, якої майже не знала?" „То може треба було вам все лишити?" — сказала Оля, пильно дивлячись на Стефу. „О, та-а-ак", — почула жадібне. Стефа розглядала фортепіян як ... дорогі меблі, які можна продати й дістати добрі гроші — зрозуміла Оля. Стефа запросила Олю до себе на другий день по полудні й пішла.

Вранці на другий день приїхав по Олю чоловік з Руху Богдан Р., щоб повезти її по місті, познайомити зі своєю дружиною й синами. Веселий, усміхнений, оптимістичний. Коли виселювали людей з Лемківщини, він з батьками подався на схід, а старший брат з родиною — на захід. Брат опинився в Канаді й по довгих роках розлуки Богдан його там відвідав, так познайомився з Олею. Оглянувши місця добре знані Олі з дитинства й юности, подалися на цвинтар, щоб розшукати бабунину могилу. Оля знала число поля й місця, та хоч поле знайшли, могили не вдалося розшукати, бо не знати було, за яким ключем могили розташовані. Люди радили довідатися про плян в архіві. Так побродивши в травах по коліна, поїхали до Богдана. Він жив на краю міста, де за часів Олі були тільки поля. Застали Марійку, Богданову дружину, русяву, синьооку, яка прийняла Олю як рідну, хоч бачила її вперше. Відразу накрила стіл, на якому появилися піріжки, коржики, кава. Дякувала за подарунки, розповідала, що помагає людям, які, повернувшися з заслання, не мають куди дітися. Мешкання маленьке, дві кімнатки й кухня, в ньому живе чотири особи, а вона ще когось приміщує. Меблі старенькі й лише найконечніші. Богдан розповідав, як у Канаді навчився працювати на комп'ютері, а тепер учить дітей, як вони з Марійкою співають у хорі й їздять з ним по Україні, особливо туди, де населення малосвідоме. Шкода, що Оля не познайомилася з синами Марійки й Богдана, бо вони були у праці.

Тільки Оля вернулася до готелю, як до неї прийшла Стефа з якимсь худим, посивілим, виснаженим чоловіком в окулярах з грубими склами.

(Продовження буде)

Святкування 50-річчя створення Армії УНА

21-го травня в Пассейку, Н. Дж. був гарний погідний, соняшний день. Перед церквою св. Миколая зібрались ветерани 2-ої Дивізії та ОУН-УПА. О год. 11:30 ранку, під командою Івана Іванківа, похід вийшов на Молебень до церкви, яка була переповнена вірними.

Попереду ішло троє пластунів з своїм прапором за ними ступали прапороносці з державними прапорами Америки та України. А далі йшли прапори ОУН та УПА, за ними прапор Крайової управи Об'єднання 2-ої Дивізії УНА та станичний прапор відділу Пассейк, два прапори Визвольно-Державницького Фронту та прапор Організації Оборони Лемківщини. Далі йшло троє ветеранів 2-ої Дивізії, побратими Мар'ян Кормило, Петро Шагай зі Степаном Гавришем на чолі, який ніс на таці, прикрашеній вишитим калиною рушником, медалі 50-річчя Армії УНА. За ними двома рядами ступали ветерани УНА та ОУН-УПА. Уставившись з прапорами напереді, по обох сторонах церкви, ветерани підійшли до малого престолу і поклали тацу з медалями, приготовляючи до посвячення.

Почався Молебень за упавших вояків в асисті отців двох віроісповідань. Після посвячення медалів УНА, настоятель церкви св. Миколая, о. Осип Шупа, згадав коротенько про відданість та патріотизм вояків у боротьбі, які віддали своє життя за ідею української держави, і попросив всіх присутніх заспівати пісню „До Пречистої Діви". Під командою І. Іванківа прапори похилились в пошані за поляглих.

Після Молебня та посвячення ветерани та гості перейшли на залю Української Централі, де вже була гарно приготовлена перекуска Богданом Журавським.

Заля почала наповнятися. Згодом відкрилася куртина. На чоловій стіні, була велика емблема Армії УНА (фотографічної роботи Павла Батьківа), по її боках красувалися роки 1945 — 1995.

На сцені в півколі стояли ветерани з прапорами. Свято відкрив мґр Іван Буртик, голова Крайової управи Об'єднання 2-ої Дивізії і голова Святкового комітету. Він привітав присутніх і в своїм слові насвітлив вояцьку долю тодішнього часу. При кінці своєї промови, він попросив побр. В. Васькова відчитати Присягу воїна УНА.

Мов на команду, присутні на залі встали і В. Васьків врочисто відчитав слова присяги.

Опісля мґр Буртик попросив о. Василя з церкви св. Миколая перепровадити молитву та благословення. Дальше ведення програми передав П. Шагаєві, який з черги привітав вояцтво та гостей і представив панелістів: ред. Ярослава Гайваса, який виголосив доповідь на тему „Участь українського вояцтва в Другій світовій війні. Другу доповідь виголосив проф. Іван Телюк на тему: „Бій під Бродами". Третю доповідь, за відсутности хворого поручника Пищимухи, опрацював та виголосив мґр І. Буртик. Модератором панелю був май. Володимир Янів, який подякував за честь, привітав присутніх і представив особисто кожного панеліста і попросив до слова ред. Я. Гайваса.

Доповіді були змістовні, охоплювали трагічний період українського вояцтва Другої світової війни. Опісля панелісти відповідали на запити.

В мистецькій частині виступив заслужений артист України Ярослав Гнатюк з дружиною Світланою при фортепіяні. Вони виконали дві пісні: „Моя Україно", муз. І. Поклада, слова Михайла Ткача, і „Батьківський поріг" муз. І. Карабиця, слова А. Демиденка. Присутні щедро обдарували оплесками подружжя Гнатюків за гарне виконання обох пісень.

Відтак виступив май. В. Янів з деклямацією „В пам'ять вояка".

З привітами виступили: від Головної управи Товариства УПА ім. ген.-хор. Т. Чупринки Степан Кметь. Від Дружини Українських Націоналістів — (ДУН) Антін Феденишин. З черги до привіту зголосився гість з України голова Львівської обласної ради військово-патріотичного товариства „Січ" Роман Пінявський. Господар свята П. Шагай представив зголошених представників на залі: Організації ООЧСУ Ірвінґтон — Микола Козюпа, Український Народний Дім Ірвінґтон — Михайло Бобівський, Товариство УПА Ірвінґтон — Павло Батьків, Українсько-Американські Ветерани — Теодор Мартин, голова Крайової Управи ООЛ — ред. Марія Дупляк, 3-ій Відділ ООЛ — Михайло Карлицький та Степан Дупляк, УККА, Нюарк-Ірвінґтон, Стефанія Букшов а на, УККА, Джерзі Сити — Петро Палка, від ООЧСУ, „Америки", „Сівача" — ред. Осип Рожка, а від ЗУАДК — С. Гавриш.

Після цього слідували відзначення медалями 50-річчя усіх ветеранів, які прибули на це свято, будь вони з 1-ої Дивізії, 2-ої, ОУН-УПА, ДУН чи інших формацій. Відтак відбулося відзначення визначних гостей та друзів, які причинилися своєю працею до цього свята: ред. Я. Гайвас, ред. О. Рожка, голова ГУ ООЛ Марія Дупляк, голова СУМ Пассейк Степан Журавський, Теодор Марчівський, представник Українсько-Американських Ветеранів Теодор Мартин, а також і Роман Буртик, син І. Буртика, який опрацював медалю УНА.

Вдруге виступили мистці Гнатюки з двома піснями: „Вітчизно" муз. Б. Янівського, слова Любови Голоти, „Україно-Мати" слова та музика Я. Гнатюка. Слухачі на залі знову нагородили виконавців бурею оплесків за так гарну інтерпретацію репертуару.

Після цього голова Святочного комітету І. Буртик подякував панелістам, мистцям, трудівникам цього свята та всім присутнім за їхню участь.

Свято закінчено славнем „Ще не вмерла Україна", який почали мистці Гнатюки. Відтак всіх присутніх було запрошено знову на перекуску до буфету.

Ще довго після цього, учасники свята стояли групами, розмовляли, споминаючи пам'ятні епізоди нинішнього свята.

В. Васьків

Книжка про суспільно-господарську науку Церкви

Під кінець 1994 року вийшла друком мала книжка авторства д-ра Миколи Фр. Чировського під заголовком „Введення до суспільно-господарської науки Церкви", як третій номер підручників Архиєпархіяльної Семінарії св. Духа УГКЦеркви, Львів-Рудно, у видавництві „Свічадо", монастиря монахів студійського уставу. Книжка є вислідом викладів д-ра М. Чировського в семінарії у зимовому семестрі 1992 року.

На тлі суспільно-господарських перемін впродовж сторіч книжка розглядає еволюційний ріст і поширення науки, Церкви в цьому відношенні, передусім зосереджуючися на десяти найважливіших енцикліках Апостольської столиці, починаючи від енцикліки „нові речі" (Rerum Novarum), Папи Лева XIII з травня 1891 року, через „Сорок років" (Quadragesimo anno) Папи Пія XI, з 1931 року, і мати і вчителька (Mater et Magistra Папи Івана XXIII з травня 1961 року і інших, десять разом, і інших документів цієї ділянки єпископських конференцій і понтифікальних комісій як документ „Церква і расизм" з 1988 року.

Головна тематика цієї науки Церкви — це підчинення суспільно-господарських процесів релігійно-моральним законам, пошана і відповідна винагорода людської праці, повне одобрення приватної власности, безумовна співпраця капіталу і праці з гострим засудженням скрайніх лібералізму і колективізму, роля держави у суспільно-економічних процесах як допоміжного чинника для забезпечення свободи і пошани людини і її повного права на формування родини і суспільно-організаційних клітин, гостре засудження боротьби кляс, широка міжнародна співпраця, виключення воєн, а зокрема пригноблення чи поневолення однієї нації другою, і заклик до любови, співпраці і справедливости для загального добра цілого людства.

Книжка має 120 сторінок дуже дрібного друку, написана гарною українською мовою завдяки редакції Г. Ґенгало, з мистецьким оформленням С. Бурак і технічним редакторством Р. Рибчанського. Кошти видання 5,000 примірників книжки покрило Союз Українців Католиків „Провидіння" в ЗСА. Книжка має „імпріматур" Львівської Архиєпархії за підписом Єпископа-помічника Василія Медвіта, ЧСВВ.

КОНЦЕСІЙНИЙ...

(Закінчення зі стор. 2)

вимог, які Україна могла б поставити Росії ще перед підписанням формального договору. Надуживття Росією концесіями, або нелеґальне її поступування згідно з українською точкою бачення, могло б також бути причиною відкликання (анулювання) концесії. З другої сторони, з чого Україна буде мусіла здати собі справу, що якщо дійсно їй доведеться погодитися на концесії для Росії у Криму, що, згідно з міжнародним правом поширювання в майбутньому Росією своїх політичних впливів на терені (чи навіть й поза тереном) концесій не буде трактуватися як нелеґальне поступовання.

На кінець треба буде Україні мати на увазі ще й цю важливу істину, що якщо Росія одержить від України концесії і якщо вони з бігом часу будуть вважатися Росією за більше й більше критичні для Росії, а до того, якщо Росія потрапить ставати сильнішою (чи її почнуть такою визнавати інші держави), а Україна, навпаки, буде ставати відносно слабшою, або не буде рости на силі стосовно до Росії, найбільш правдоподібним станеться те, що Росія, можливо, безпардонно буде вмішуватися в інтереси України, зокрема в Криму. Україні треба бути обережною з підписуванням договорів, які зможуть мати для України важні й далекойдучі наслідки, зокрема з Росією. Це стосується й договору надання Росії концесій на українській державній території, головно тому, що й нинішнє міжнародне право не позбавляє леґальности міжнародних договорів, які сильніші держави зуміють накинути слабшим.

Святкування 90-ліття „Рідної Школи" в Дрогобичі

У зв'язку з 90-літтям заснування Українського Педагогічного Товариства „Рідна Школа" в Україні Дрогобицька українська гімназія у співпраці із Святковим комітетом підготовляють триденне святкування в днях 23—25-го вересня ц.р. в Дрогобичі, на яке запрошують дрогобичан, а особливо колишніх учнів „Рідної Школи" з родинами, як рівнож всіх інших зацікавлених взяти участь у святкуваннях.

Комітет радо піднайде відповідне приміщення тим особам, які не мають рідних, знайомих, або не бажають перебувати в готелі. Рівнож комітет радить прибути в Дрогобич хоча б пару днів перед святкуванням, щоби мати доволі часу для пристосування до нових обставин.

Зацікавлені особи, бажаючі дістати більш докладні інформації, або ті, що бажали б висловити думку чи пораду відносно програми святкування, проситься звертатись листовно або телефонічно до Іана Куйдича: Dr. Ivan Kujdych, 65 N. Main Road, Vineland, N.J. 08360, tel.: (609) 691-4497.

Д-р І. Куйдич

Ганна Черінь

Амбасада

Амбасадорові України в Арґентині й Чіле Вікторові Пащукові присвячую.

В столичнім центрі Арґентини,
Поміж барвистих прапорів,
Державний прапор України
Блакиттю й золотом розцвів.

А так недавно, ніби вчора
Не визнавали в світі нас...
Радіє горда діяспора:
Прийшов на зміну слушний час!

І є в нас власна амбасада —
Для когось може і досада,
А нам — підтримка і розрада,
Культури нашої розсада.

Тепер вже знає Арґентина
Що українська в ній клітина.
І невідлучно серед нас
Всесвітній Батько наш — Тарас,
Увіковічнений в ґраніті,
Наш амбасадор в цілім світі.

29-го квітня 1995 р.

Ювілей — 100-річчя відкриття Української чоловічої гімназії та українського інституту для дівчат в Перемишлі

Святкування відбудуться 29-го серпня у Львові і 1–2-го вересня в Перемишлі. Запрошення були вислані, дата зголошень до участи 30-го червня (можна і в липні). Адреса Організаційного комітету: Україна, 290008, пл. Ринок, 17. Суспільно-Культурне Товариство „Надсяння". Тел. у Львові: 72-58-32, 34-04-01, 75-89-47. Тел. у Перемишлі: 78-53-47.

Спогад

Минуло стільки літ, як ми попрощали нашу гімназію. Це було так давно... Проте спомин залишився свіжий і виразний. Ось серед зелені дерев і кущів стрункий будинок, що густими вікнами глядить у світ. Це дівочий інститут. Час від часу в деякому вікні вечором вирине силюета дівочої голови, в якій, крім пророблених лекцій, залишилось ще трохи місця на мрії...

Ось другий будинок получений критим переходом з інститутом, це жіноча гімназія. Скільки пар ніг і скільки разів переходили з одного будинку до другого за всі роки? Трудно вгадати. Це ж фантастична цифра.

Коли ми линемо думками у час наших шкільних літ, усвідомлюємо, що вісім літ нашого молодого віку ми провели у зразковій школі, яка була зародком і скарбницею нашого знання, в якій родився і дозрівав наш патріотизм, де гартувалися наші характери, де ми пізнавали вартості життя.

Це був наш малий світ, це була наша вільна Україна. А коли за нами закрилися брами гімназійних мурів і ми пішли у великий світ, то ми збирали плоди наших шкільних змагань. Ми шукали цих вартостей, що їх пізнавали у школі і старалися використати їх у житті. І хоч вже не разом, а розпорошені чи то у вищих школах, чи взагалі в різних середовищах, ми все шукали тяглости між перемиською гімназією і дальшим життям.

Життя не всім нам стелилося квіттям. Воєнні переживання, трудні початкові роки еміґрації. Багато з нас втратили рідних і дорогих осіб. Серед сумних споминів залишився один погідний, що жевріє вічним вогником у нашій пам'яті. Це спомин нашої ранньої молодости і спомин рідної перемиської землі.

Ірина Михайлишин-Райнер

ЗВЕРНЕННЯ

до членів УНСоюзу в справі допомоги українським спортовцям в їх участі у світових Олімпійський Іграх 1996 року

Вельмишановні!

Всім нам добре відомо, що це перший раз спортові дружини України братимуть участь як представники незалежної держави у світових літніх спортових Олімпійських Іграх. Коли ми в минулому дивилися на Олімпійські Ігри, не один з нас питав себе, чи дочекаємо того часу, коли спортовці України під своїм власним синьожовтим прапором змагатимуться на світовій арені.

Боже Провидіння так попровадило, що розпалася совєтсько-російська імперія і спортовці України, тепер вільної держави, змагатимуться у світових Олімпійських Іграх в Атланті, Джорджія, вліті 1996 року. Для нас усіх ця участь принесе велику радість і гордість, але разом з тим вона накладає на нас і великий обов'язок.

Україна в теперішних часах є у великій економічній кризі і фінансово не спроможна покрити всіх видатків, зв'язаних з підготовою і участю змагунів в літній Олімпіяді. Тому, шановні члени, наша фінансова поміч в цій участі є дуже потрібна і конечна.

Українські спортовці у майже всіх родах спорту мають велику можливість завоювати перші місця. Але щоб вони могли стати до змагу, потрібно багато фондів, спершу на підготову, а також для участи у змаганнях. Час збірки фондів є саме тепер, бо від фінансових спроможностей Національного Олімпійського Комітету України залежатиме і участь змагунів України!

Шановні члени! Екзекутива УНСоюзу порішила провести збірку пожертв на цю важливу ціль поміж своїм членством, яке в минулому завжди щедро відгукувалося на всі заклики подати руку і поміч там, де вона була конечно потрібна. Своєю фінансовою підтримкою Ви включитеся до успіхів змагунів України. Що може принести Україні кращий розголос і довготривалу славу, як спортові досягнення її молоді на світових Олімпійських Іграх, а їх успіх буде частинно і наш успіхом. Просимо щедро відгукнутися, посилаючи свої пожертви на адресу:

Ukrainian National Association
30 Montgomery Street, P.O. Box 17a
Jersey City, N.J. 07303

Чеки виставляти на: Ukrainian National Association (O.G.)

Всі пожертви будуть подані у пресі УНСоюзу.

Екзекутивний Комітет УНСоюзу

ДО ШАНОВНИХ ЧЛЕНІВ 321-го ВІДДІЛУ

Від 20-го липня 1995 р. Головна Канцелярія Українського Народного Союзу буде полагоджувати всі справи Відділу та приймати членські вкладки. Прошу звертатись до:

Ukrainian National Association, Inc.
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 17303
Tel.: (201) 451-2200

В ПЕРШУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашої найдорожчої МАМИ і БАБУСІ

бл. п.

ЕВГЕНІЇ КОЛЦЬО

з КРИЖАНІВСЬКИХ

Заупокійна СЛУЖБА БОЖА
буде відправлена в п'ятницю 21-го липня 1995 р.
о год. 8:15 ранку
в церкві Богоявлення Господнього в Рочестері, Н, Й.
Рівнож будуть Служби Божі відправлені в Україні: в Бучачі, Судовій Вишні і Львові.

Просимо згадати в цей день нашу покійну маму у своїх молитвах.

Діти і внуки.

Помолімось за наших друзів

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

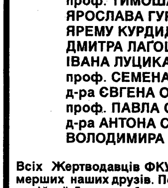
за спокій і вічну радість душ померлих Добродіїв Фонду Катедр Українознавства

Впреп. о. декан Петро Огірко відслужить Заупокійну Святу Літургію у середу, 19-го липня 1995 року, о год. 9-ій ранку, в укцеркві Покрови Пресвятої Богородиці, в Озон Парку, Н.Й., за Блаженнішої Пам'яті:

проф. ТИМОША БІЛОСТОЦЬКОГО
ЯРОСЛАВА ГУРУ
ЯРЕМУ КУРДИДИКА
ДМИТРА ЛАҐОШНЯКА
ІВАНА ЛУЦИКА
проф. СЕМЕНА МИХАЙЛИШИНА
д-ра ЄВГЕНА ОМЕЛЬСЬКОГО
проф. ПАВЛА СИРОТЮКА
д-ра АНТОНА СЛИЖА
ВОЛОДИМИРА ЮРКОВСЬКОГО

Всіх Жертводавців ФКУ просимо про молитви за померших наших друзів. Помоліться в часі відправи Заупокійної Богослужби, щоб поєднатися з нами в поході молитов до Всевишнього за тих, що творили добро.

Вічна Пам'ять Померлим Добродіям ФКУ!
ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА
ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА
(ФКУ)

З великим болем і у глибокому смутку повідомляємо родину, приятелів і знайомих, що 6-го червня 1995 року в Бостоні, Масс. відійшла у вічність ніколи не забутня ДРУЖИНА

бл. п.

РОЗАЛІЯ ВОРОНА

уроджена ЛЮЛЮК

Нар. 12-го грудня 1924 р. в селі Лівчиці, Жидачівського району, Львівської області. Під час Другої світової війни була насильно забрана на роботу до Німеччини. Після закінчення війни перебувала в переселенчому таборі в Зальцбурґу, звідки еміґрувала до ЗСА. Зразу після приїзду до Бостону, включилася в українське громадське життя. Належала до хору української католицької церкви Христа Царя в Бостоні, стала членом УККА, ОЧСУ, СУМА. Після чотирьох років тяжкої хвороби померла на 71-му році життя.

В її незабутню пам'ять, муж Василь Ворона пожертвував тисячу долярів на церкву в її рідному селі Лівчиці на Україні.

Про молитви за душу покійної просить у глибокому смутку

муж — ВАСИЛЬ ВОРОНА

СВОБОДА, СЕРЕДА, 19-го ЛИПНЯ 1995. Ч. 135.

Епархія...

(Закінчення зі стор. 1)

тою конвенції є забезпечення практичного навчання в різних аспектах церковного життя, наголосивши в цьому році на Святому Таїнстві Посвячення (Хрищення, Євхаристія), візантійських літургічних традиціях, а також різноманітних суміжних ділянках, як навчання дяків, Богослужіння для хворих, моральний розвиток дітей тощо.

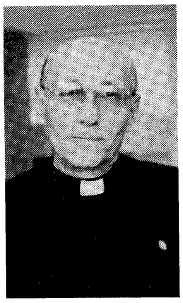
Священицькі практичні конференції заплянoвано на четвер та п'ятницю 3-го та 4-го серпня. Загальні збори конвенції заплянoвано на 2 год. в п'ятницю, після чого відбудеться прийняття. З метою забезпечення максимальної участи, головне звернення буде зачитано в суботу, 5-го серпня, після чого відбудуться практичні конференції, Вечірня, вечеря та забава. Конвенція завершиться в неділю Святою Літургією, сніданком та заключною церемонією.

Ця конвенція є відкрита не тільки для вірних Епархії св. Йосафата, але для всіх зацікавлених осіб.

Детальні інформації, можна отримати контактуючись з Іванною Федорою, тел.: 2(412) 766-8801.

В Україні помер о. Августин Діткун

Дня 17-го травня перестало битися серце найбільш визначного місіонера о. А. Діткуна ЧСВВ. Не хочеться вірити, що так скоро залишив нас непересічний священик-місіонер, великий патріот українського народу. Це була унікальна людина.

Св. п. о. Августин Діткун

Отець А. Діткун здійснив молитву-бажання своєї мами, яка хотіла бачити свого сина священиком, а доньок монахинями.

Найперше він був місіонером в Бразилії звідки походив. У Бразилії не було однієї місцевости, де б він не переводив місії. Він був в Північній Америці і Австралії.

Проповідуючи Божу любов, він при кожній нагоді наголошував про любов для України. Бо як сказав один із священиків, він любив Україну більше самих українців.

То ж недиво, що він був перший, який поїхав в Україну з місійним завданням. Спочатку поїхав на три місяці, тоді повернувся до Бразилії підлікуватись і знову поїхав в Україну.

Місії давав скрізь по містах і селах. Крім того переводив конференції з монахами, монахинями та священиками. Їздив по різних центрах України, де виголосив 512 проповідей. Скрізь, де був, давав інтерв'ю до місцевої преси і радіо, виступав по телебаченні.

У Львові мав зустріч з дітьми у храмі св. Андрея, де промовляв до 240 дітей і 1000 батьків.

Величавий здвиг народу був у Жовкві, де зібралось щонайменше 8000 вірних. У Гошеві давав реколекції усім, а також сестрам і священикам. Скрізь і всюди він наголошував, що неможливо бути тільки вірним Богові і церкві, а не бути свідомим українцем. Він закликав усіх не бути байдужими національній справі. Він був одиноким місіонерем, який постійно це підкреслював.

Побував на сході України. У Чернігові переводив місію в таборах СУМ.

Був у Харкові, Криму, і в Казахстані. У Києві перший раз виступав у колишньому музеї ім. Леніна — тепер Український Дім де говорив про Бога і Україну.

Другий раз був саме тоді, коли відбувались святкування 50-ліття перемоги над Німеччиною. Бачив комуністичну демонстрацію, в якій брав участь О. Мороз — голова Верховної Ради України. Він кричав на цілий голос: „Геть з диявольськими гаслами, ми з Богом будуємо Україну"!

Був також у Вільнюсі–Литва, де є досить велика наша громада, їздив також до Японії і Китаю.

Якщо комусь доводилось їхати зі Львова до Івано-Франківська, то переїжджаєте мальовничим селом Фраґа. Недалеко від шляху ви побачите новозбудовану капличку з чудотворною криничкою. Якраз тоді 17-го травня був теплий погідний день.

Вечором у тому селі переводив місію о. А. Діткун. Витали його там діти і батьки яких зібралось дуже багато. Після відправи о. місіонер йшов до приходства на заслужений відпочинок. Йому зробилось погано і він впав. Завезли його до Рогатина до шпиталя, де лікарі поставили прогнозу великої втоми. Це була середа. Він просив завезти його до Івано-Франківська бо там його чекають діти. Опівночі з п'ятниці на суботу перестало битись його серце, але лікарі тоді ще його врятували, нажаль не надовго. За кілька годин він дістав другий силь-ний удар серця і о. Августин у суботу, 20-го травня пішов до того царства про яке проповідував.

Тіло його перевезли до Івано-Франківська. Васильянська церква на Майзлях цілий вечір до пізньої ночі була виповнена вірними. Відправлялись: Служба Божа, Парастас і Панахида. Всі зі сльозами на очах прощались з о. А. Діткуном.

Рано повезли тіло о. місіонера до Львова. По дорозі була несподівана зупинка. Люди села Фраги перестріли на дорозі. Забрали тіло о. місіонера до своєї церкви і там вісімнадцять священиків відправили Панахиду, тричі процесія обійшла церкву і в той спосіб о. А. Діткун завершив свою місію в тому селі.

Тіло покійного завезли до Васильянської церкви св. Андрея у Львові. Там вже чекали о. Тарас Олійник і о. Діонізій Ляхович з Куритиби-Бразілія. Отець Діонізій Ляхович промовляючи підкреслив особливу та велику любов покійного до України.

Він любив синьо-жовті кольори, українську пісню і вишивку, тому поховано його в українській вишиваній сорочці.

У понеділок, 22-го травня у Львівському храмі св. Андрея і на цвинтарі було дуже багато людей. В церкві промовляв декан м. Калуша, протоігумен В. Мендрунь, та о. Шимчій ЧСВВ, який прощав його від родини з Бразилії, а також владика Софрон Дмитерко.

На цвинтарі біля могили покритій весняними квітами, прощали покійного о. А. Діткуна його друзі, отці і сестри з Бразилії.

Микола Чорний-Досінчук

ЗАПИТНИК РЕДАКЦІЇ „СВОБОДИ"

ВИСОКОПОВАЖАНІ ЧИТАЧІ,

Згідно з вислідами проведеного запиту, за рішенням більшости Ваших голосів „Свобода" залишається щоденником. Бажаючи довідатись, які матеріяли Ви читаєте, а які ні, та яких статтей Ви бажали б бачити більше або менше, просимо Вас відповісти на цей запитник. Вислідн опитування будуть опубліковані у нашій газеті.

Чи Ви читаєте:	Так	Ні	Чи бажаєте їх Більше	Менше
Вісті з України	❑	❑	❑	❑
Вісті з Америки	❑	❑	❑	❑
Міжнародні вісті	❑	❑	❑	❑
Життя громад західньої діяспори	❑	❑	❑	❑
Вісті з діяльности УНСоюзу	❑	❑	❑	❑
Проблеми політики України	❑	❑	❑	❑
Проблеми економіки України	❑	❑	❑	❑
Проблеми екології України	❑	❑	❑	❑
Наукові теми	❑	❑	❑	❑
Мистецькі теми	❑	❑	❑	❑
Релігійні теми	❑	❑	❑	❑
Редакційні статті	❑	❑	❑	❑
Визначні досягнення українців	❑	❑	❑	❑
З життя молоді	❑	❑	❑	❑
Спортові вісті	❑	❑	❑	❑
Белетристику	❑	❑	❑	❑
Листи до редакції	❑	❑	❑	❑

Ім'я (якщо бажаєте подати) ....

Вік, місце проживання, професія ....

ПРОСИМО ВИРІЗАТИ ЗАПИТНИК І ВИСЛАТИ ДО 15-ГО СЕРПНЯ НА АДРЕСУ:

**SVOBODA
30 Montgomery St.
Jersey City, NJ 07302**

РЕДАКЦІЯ

Піонер...

(Закінчення зі стор. 1)

раллю військовиків, розбудовувати в них почуття патріотизму, чесноти та усіх тих чеснот, що є також підставою релігійного виховання. Тому ми, що працюємо у Головному управлінні думаємо, що з часом треба також в нашій армії подбати про духовно-релігійне виховання і саме тому я використав нагоду, щоб дещо в тому напрямі навчитися у цій американській школі капелянів.

— Як це сталося, що вам пощастило як першому українцеві туди дістатися?

— Мене спонзорував колишній майор американської армії Олександер Брашко, а я знаю англійську мову та цікавлюся питаннями духовного виховання молодих військовиків вже довший час. Минулого року я брав участь в міжнародній конференції із питань моралі і релігійного виховання в Голляндії, а в березні того року відбулася в Києві перша релігійно-військова конференція, в якій взяли участь представники із вісьмох країн, а з української сторони три ініціятивні групи — православних з Києва, католиків зі Львова і баптистів з Криму. Як бачите, проблема релігійного виховання в нашій армії — це дуже актуальна справа. Я уважаю, що з часом ідея капелянства в армії прийметься, але це довга дорога і треба експериментувати як до цього братися.

— Чи це було причиною, що ви тут приглядалися так довго до науки у школі капелянів?

— Розуміється, що це було головною причиною мого приїзду і я мушу признати, що я дуже багато за цих кілька місяців навчився. Тутешня система вироджує справжніх духовних провідників, селекція їх сильна і у висліді дійсні духовні виховники, це еліта американської армії. Я хотів би, щоб було так і у нас.

— Чи думаєте, що ви один зможете передати досить для зміни у вихованні молодих українських вояків?

— Знаєте, силою нічого не зробиш. Ми мусимо бути толерантними, бо в деяких частинах України досі є дуже критична настанова до релігії — тим більше, що у нас на світському релігійному відтинку ще не має відповідного поєднання. А тимчасом запанували у нас погані звички, розбиття сім'ї, і ми мусимо над тим працювати, щоб власним прикладом, як тут роблять американські капеляни, помагати молоді до піднесення моралі, а відтак вже і до релігійних почувань. Нам треба працювати над зміною цілої ментальности, яка донедавна була побудована на страху, і підносити значення родини.

— Чи це ціль з якою повертаєтеся до Києва?

— Я не знаю конкретно, але я певний, що найближчим моїм завданням буде переконувати міністерство, що треба збагатити програму військових шкіл і буду далі працювати над курсами для старшин з ділянок психології, педагогії та соціології.

— Як сталося, що щойно після п'яти місяців ви віднайшли нашу газету та друзів-українців?

На це питання відповідають нам саме ці друзі, що прийшли з полковником до редакції. Показується, що у Форт Моммут кожного вівтірка працює при прохарчуванні католицьких дітей українка, Марія Онисик-Гокінен. Вона, відкривши припадково, що полковник є в українській уніформі та із тризубом на грудях, взяла його зі собою до української церкви, познайомила із українсько-американськими ветеранами та парафіянами, а вкінці приготовила в честь полковника В. Мандрагелі прийняття у своєму домі. Запросила вона не лише українців з околиці, але також деяких американських капелянів, товаришів нашого гостя. Він, розповідаючи про це, підкреслює, як щиро ці капеляни відносилися до нього, як безпосередньо, і як збагатів він пізнанням їхньої системи виховання та прикладу власного життя.

Ось із таким багатством від'їхав піонер українських військових капелянів до рідного Києва.

ВІДІЙШЛИ • ВІД НАС •

ГЕЛЬҐА МІЗЬ членка УНС відд. 423 в Чикаґо, Ілл. Померла 20-го грудня 1994 р. на 62-му році життя. Нар. 11-го березня 1932 р. у Софії, Болгарія. Членкою УНС стала 1955 р. Залишила в смутку чоловіка Любомира, дітей: Юрія, Александру, Андрія і п'ять внуків. Похорон відбувся 23-го грудня 1994 р. на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

Віра Ґоєвич, секр.

....

МИХАЙЛИНА ГУҚЕВИЧ членка УНС Відд. 266 Т-ва ім. Івана Франка в Амстердам Н.Й. Померла 25-го січня 1995 р. на 97-му році життя. Нар. 1898 р. в Судовій Вишні, Україна. Членкою УНС стала 1952 р. Залишила у смутку три доні: Казимиру Полянську (в Польщі), Леопольду Бурка з родиною в Канаді і Теодозію Кривулич з родиною в Амстердам, Н.Й., 9 внуків, 13 правнуків, а також ближчу і дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 28-го січня 1995 р. на цвинтарі св. о. Миколая в Амстердам, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Володимир Варшона, секр.

❊ ПРАЦЯ ❊

❊ РОЗШУКИ ❊

Гадуп'як Іван Андрійович, Україна, м. Львів 290035, вул. Зелена 113 кв. 2, розшукує свого двоюрідного брата **ШЛАГАНА ПЕТРА ОЛЕС.** і його сестру **(ШЛАГАН) МАРІЮ**, котрі живуть у Вашінґтоні. Писати прошу до Volodymyr Hrabovy, 9709 Balsam Way, Apt. H. KW-19, Lousiville, Ky. 40299.

❊ FUNERAL DIRECTORS ❊